

Planer er kjekke å ha. Det samme er struktur og gjennomføringskraft. Tidsfrister, milepæler, oversikt over helheten og oppfølging av detaljer. Mange timer hver dag trenger jeg alt dette. Alle disse tingene hører, i mitt hode, sammen med togtabeller og medarbeidersamtaler og morgenmøter. Og med dårlig samvittighet.

En del vintersøndager står jeg opp uanstendig seint og dingler rundt i huset i morgenkåpe og pysj. Jeg drikker kaffe og kikker med ett øye på hageprogrammer på BBC og har det andre øyet på et hageblad eller en -bok. Etterhvert tar jeg på meg stygge, varme og behagelige klær og tusler ut i drivhuset. Det er ikke alltid det er noe å gjøre der. Da tar jeg likevel noen pelargonstiklinger, kniper litt på plantene som overvintrer der inne, drikker mer kaffe og leter etter noen frø som kan dyttes i potter.

Om sommeren har jeg mer energiske planer. Jeg tar på meg de samme stygge klærne og tusler ut i hagen for å grave opp et nytt bed som jeg har tenkt på gjennom vintermånedene. Noen søndager spar jeg i det planlagte bedet. Andre dager begynner jeg i stedet å lete etter liv blant hostaene og kommer til meg selv når middagen er klar og det planlagte bedet ikke er en tøddel nærmere ferdigstilling. Men hostabedet er ugressfritt, og jeg er glad og fornøyd.

I påsken i år begynte jeg å grave opp et lenge planlagt bed langs stien mellom terrassen min og drivhuset. Da jeg var litt under halvveis begynte det å snø, og plutselig var påskeferien over. Jeg gravde litt til i mai, innimellom lusing og rydding i bed, og planla å gjøre bedet ferdig i pinsen. Så ringte gode venner og lurte på om jeg ville være med på seiltur i pinsen, og bedplanene måtte vente litt til. Noen få uker etter pinse var det sommerferie i båten. Etter ferien sa hjertet mitt at jeg måtte seile i helgene heller enn å grave. Bedet mitt er fremdeles halvferdig.

Alt har sin tid. Hvorfor er det viktig for meg å få bedet ferdig? Ikke for å vise det fram, eller fordi jeg vil *ha* det, men fordi jeg gleder meg til å lage det. I sommer var gleden ved å utforske ny seilbåt større enn gleden ved ett nytt bed.

Halvferdige prosjekter ligger der og glaner på oss og prøver å gi oss dårlig samvittighet. Hver gang jeg går forbi bedet må jeg minne meg selv om hvorfor jeg liker hagearbeid. Hagen skal være glede over alt jeg får til, men ikke avmaktsfølelse ved alt jeg *ikke* får til. Alt har sin tid, og i sommer var det tid for seiling. Det kommer nok en tid for nye bed.

Snart er det juleferie, og jeg har gledet meg i ukesvis allerede. Juleferien er den eneste av feriene som ikke krever at man skal tidlig opp om morgenen for å få mest mulig ut av dagen. Jula er mange sammenhengende vintersøndager med morgenkåpe og kaffe og god tid. Med litt flaks ligger det en ny hagebok eller to under juletreet, og lykken blir komplett. Da blir det lett lagt nye hageplaner.

Desember 2007 - Et forsvar for oss trege

Skrevet av Anne-Marie

fredag 30. november 2007 23:00 - Sist oppdatert onsdag 01. april 2009 00:37

Visst har jeg noen planer for hagen, eller i det minste noen idéer. Ofte jobber jeg til og med hardt der ute. Men når jeg gjør det, er det fordi jeg *vil* det. Når jeg har planer er det planer om å gjøre et stykke arbeid som jeg koser meg med.

Å gå forbi det halvferdige bedet er en slags øvelse i zen. Det er sunt for sjela. Det minner meg om at fritida skal styres av andre prinsipper enn jobben gjør. Kanskje blir bedet ferdig denne påsken. Kanskje ikke.

Det vil aldri bli lagt milepælplaner for min hage. Den skal få vokse sakte fram med glede og overskudd som drivkraft.